

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Quinta Februarij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

Quinta Februarij.

1°. De sancto Bertulpho confessore.

Ex historia, cuius stylum Folcardus abbas innovari curavit, circa annum millesimum septuagesimum.

*Comes Fal-
cobergensis.*

Renticæ, natalis S. BERTULPHI, confessoris. Is patria Alemannus, temporibus Sigeberti regis, relictis parentibus gentilibus, venit Renticam, ubi consecuto baptismatis sacramento Spiritus sancti templum est factus, & clericatus signaculo, ecclesiæ arctius coniunctus. Erant ibi tunc temporis Wambertus, pius Comes, & coniunx eius Homburga; qui eo loci ex proprijs facultatibus, in argumentum religionis, cœnobium construxerant, in honorem martyris Dionysij: & tres ecclesias, quæ dedicatæ sunt, principi Apostolorum, beatissimo Martino, & sancto Vedasto. In horum famulitium libenter intrauit Bertulphus: ipsique eius sagacitate & vitæ probitate cognita, eum vniuersæ domui suæ præposuerunt. Memorabile verò, est, quod tam fidelis famulus benignitate in pauperes, opes sibi à domino creditas, non solum in cælo, sed etiam domi forisque, multiplicauerit. Cum eodem Romam iuerunt ad limina Apostolorum. Denique eum, cum non vt famulum, sed vt filium carissimum, amplecterentur, Renticæ prædij sui, vnâ cum ecclesijs in illo constructis, donatione solenniter facta, heredem fecerunt: ipsamque donationem vir Dei non sibi, sed Deo, & Dei pauperibus, suscepit: & inibi cum multis fratribus Deo seruiens, præsentem vitam consummauit. Sancti autem sepulcrum, sicut miraculorum gloria, sic & re-
rum

rum creuit opulencia. Sed cum sæuissimi piratæ
 maritima Gallia loca gladio, igne, & rapinis, in-
 festarent, Erkengarius Bononiensium Comes, cor-
 pus sanctum per Ecclesiastici ordinis conuentum,
 de Rentica Bononiam translulit, munitam ciui-
 tatem, mari Morinorum propinquam: in qua sa-
 cra pignora seruabantur, aut, vt verius dicam,
 potius ipsam seruabant. Urbem enim ab omni in-
 festatione liberam reddiderunt. Successu vero *259. Mejer.*
 temporum Brito quidam, nomine Electus, cor-
 pus sanctum furtim abstulit, vt lucri causa Atel-
 stano Anglorum regi venderet, sed in villa *Oride-*
ghem, mari contigua, ipsum interceptit Arnulphus
 magnus, Flandriae Marchio, cuius ditioni Bono-
 nia accesserat, & geminata lætitia inuenit apud
 eundem corpus sancti Guduali, ex Monasterio
 sublaturum. Quæ vt melius & dignius custodi-
 rentur, Harlebecam transferri iussit translaturus
 mox Blandinium. Interim impetrarunt Harlebe-
 censes partem aliquam sanctarum reliquiarum
 diui Bertulphi pro sua ecclesia. Quæ ibidem ho-
 norificè conseruatae sunt, vsque ad ecclesiae hosti-
 lem per Curtracenses conflagrationem. Inde au-
 tem diuinitus sunt extractæ, & reliquis ipsius mē-
 bris in Blandinio per Rosalam, Berengarii regis
 filiam, restitutæ. De translatione legitur die ter-
 tia Decēbris In monasterio Blandiniensi, Ganda-
 ni castri, aduentus corporum sanctorum Guduali
 & Bertulphi. Et decimo tertio Calendas Iunij. In
 Blandinio, trāslatio corporum sanctorum Guduali
 Bertulphi, cum reliquijs sanctæ virginis Amel-
 bergæ. Trāslatus est autem ad memoriam fidelium
 defunctorum, à fidelibus in medio ecclesiae erectā,
 vt animæ aduentu corporis sancti lætificarentur.

Februa. 5.

N A T A L E S

Ex admo-
nitione D.
Petri mo-
nis, Archi-
presbyteri
Gandensis:
nunc Episc.
Iprensis.

In historia, Folcardo abbati dedicata, quæ quinta Fe-
bruarij integra extat, nusquam abbas dicitur, nec talis de-
pingitur; sed in habitu simplicis monachi, dextra manu in-
nitens baculo itinerario, quia de terra & cognatione sua in-
fideli, tanquam notus Abraham, in terram non suam pro-
pter Christum exiuerit. Solet verò, vt constanti fama Gan-
daui traditur, pulsum velut manibus edere circa feretrum
suum, graui aliqua imminente diuina ultione, & sic tan-
quam admonere fideles, vt precibus, & fructibus poeniten-
tiæ iram Dei accensam placarent.

Est autem Rentica (quæ nunc vnicam habet,
eâmq; sancti Bertulphi, ecclesiam) siue Rentia-
cum, in Artesia, Bouloniensis diœcesis, olim etiam
eiusdem Comitatus.

2°. *De sancta Aleide, abbatissa Vilecensi.*

*Ex Vita per Bertradam, sororem B. Wolfhelmi, &
responso D. Petri Rabij, Pastoris ad sanctum Wolf-
gangum, Bonna.*

IN Vilika, depositio sanctæ ALIIDI S vir-
ginis & abbatissæ, miræ sanctitatis. Quæ pa-
trem habuit Megengorem, illustrem Comitem:
matrem, Gerbirgam, non minus generis nobi-
litate, & virtutum studio, insignem. Quibus vni-
ca fuit mascula proles, & quatuor filia: quarum
duæ iunctæ sunt viris præpotentibus; reliquæ
verò duæ apud Coloniam Agrippinam Christi
feruio sunt mancipatæ: vna, in monasterio bea-
tissimæ matris Dei. Altera, de qua nobis est ser-
mo, in cœnobio sanctarum Virginum, sub regu-
lari institutione sancti Hieronymi. Parentes au-
tem cùm in Vilika monasterij puellarum structu-
ram consummassent, quam Othoni tertio tradi-
derunt, vt perpetuò regia tutela defenderetur,
ad eius regimen Adelheidem filiam suam è Co-
lonia

lonia euocarunt, quæ initio liberio-rem regulam institutionem seruauit: postea autem mortua matre, regulam sancti Benedicti amplexa est, & iuxta illam se sui conuentus matrem reipsa declarauit, primùm quærens regnum Dei, deinde ad exteriora se conferens. Ex ipsis etiam monasterij possessionibus sortem vnã Domino pro pauperibus delegauit, atque in acerba totius penè orbis fame homines egentes vndique ad eam tamquam ad matrem confluebant. Interim soror eius Bertrada, monasterio Coloniae præfecta, in Domino obdormit, voluitque beatus Heribertus archiepiscopus Adelheidem defunctæ sorori in regimine succedere. Vbi innotuit quid prius illa operata esset in obscuro Iuliacensium tugurio, archiepiscopo testante eam cunctis sui ordinis sapientia, religione, & sanctitate esse incomparabilem. Etsi autem Coloniensi monasterio præfecta erat, attamen vtrique & Coloniensi & Vilecensi inuigilabat strenuè. Nec defuit illi miraculorum gloria in vocibus clarificandis, & morbis curandis. Post obitum verò, scribit Bertrada, nullo non genere miraculorũ, demta mortuorũ excitatione, eam ornatam esse à præpotente Deo. Appropinquante autè obitus die, in festo S. Blasij, gutturis dolore correpta est, & ex ea infirmitate Corporis & Sanguinis Dominici Sacramento munita. Sicque paradisi gaudia, ad quæ viuens suspirarat, felicissimè petijt. Vilecenses autem archiepiscopum rogarunt licentiam corpus sanctum asportandi, eumque tandem precibus vicerunt. Postquam autem sacrum corpus in naui repositum fuit, necdum dispositis remis contra fluminis impetum naui velociter sursum

tendebat, vt etiam à Colonienſibus diuina voluntas agnoſceretur.

Primarium eius feſtum eſt in die ſanctæ Agathæ, quod tamen annuè, ad placitum Canoniffarum & Canonicorum, ter aut quater repetitur. In primario etiam feſto ex virginis fundatione diſtribuitur ſpinda, vt loquuntur, duodecim maldrariorum ſiliginis & duo vaſa halecum.

Inter alia miracula cùm cellerariam vinum prominentem euocari curaffet, & illa in obedientiâ moram neſciens, os cuppæ obfirmare negligeret, meritis beatæ matris, ne guttæ vnus damnum inuentum eſt.

*Libro nono
hiſtoria ca-
piſte nono.*

Ex quo facile intelligitur cur cum vaſculo vini pingatur. Sciant etiam rudiores non aberrare eccleſiam Ultraictenſem, quæ hoc die notat deſiſtionem ſanctæ Aleidis in Vilika. Quamuis enim Colonia obierit, deſiſtio tamen, hoc eſt, deſiſtionis dies, celebratur in Vilika. Quo ſenſu apud Gregorium Turonenſem legitur: Erat eo die paſſio beatorum Martyrum.

Die ſexta Februarij.

1°. De ſancto Vedasto epifcopo Atrebatēſi.

Ex Alcuino, & monumentis Atrebatum, quæ exhibuit D. Iacobus de Marquais, Præpoſitus tum Vedasti- nus: nunc reuerendus Tornaci ad ſanctum Martinum abbas.

A Pud Atrebatam ciuitatem, deſiſtio beati VEDASTI: qui pontifex à ſancto Remigio, Rhemorum archiepiſcopo conſecratus, & ab eodem huic ciuitati, gratia ſaluatoris ordinante, deſtinatus, per quadraginta annos eccleſiam Dei, verbo prædicationis & exemplo vi- ra, ſtrenue gubernauit. Ad cuius merita declaranda columna miri ſplendoris è celo ſuper domum illius agrotan-